

Danguly Ervin: a magyarságtudat erősítéséért akarok dolgozni

2012. 5. 16.

Az Erdélyi Magyar Néppárt Hargita megyei tanácsos-jelöltjeinek listáján a harmadik helyre rangsorolták a gyergyószárhegyi Danguly Ervint. A 38 éves, háromgyermekes családapa művelődésszervezőként, néptáncegyüttes vezetőként ismert nemcsak Szárhegyen, de egész Gyergyószéken is. A politikát a kultúra, az ifjúság magyarságtudata erősítése eszközének tekinti. A megyei tanács tagjaként is ezt szeretné elsősorban képviselni.

Danguly Ervin 1974-ben született Gyergyószentmiklóson, 6 éves korától él Gyergyószárhegyen.

Az általános iskolát Szárhegyen végezte, a középiskolát Gyulafehérváron a katolikus szemináriumi líceumban, majd 5 éven át Magyarországon folytatta a tanulmányait. A Pécsi Tudományegyetem magyar szakának, és ezzel párhuzamosan a budapesti Pázmány Péter Hittudományi Főiskola vallásstanári szakának hallgatója volt. 1997-ben hazaköltözött, családot alapított és azóta lelkes, aktív és mondhatni, meghatározó tagja a szárhegyi kulturális és közéletnek.

Danguly Ervin és családja

- Sajnos nem túl gyakori, hogy egy székely fiatal magyarországi tanulmányok, öt év távollét után hazatérjen, és szülőföldjén alapozza meg jövőjét, úgy hogy a közösségnek is hasznos tevékenységet folytasson. Ön minek köszönhetően döntött a hazatelepedés mellett?

- Igazából nekem nem is volt soha tervem Magyarországon maradni, sőt kimenni sem akartam, annak ellenére, hogy szüleim és két testvérem már akkor ott éltek. A tanulmányaim folytatása miatt mentem Magyarországra. A középiskolát még a régi rendszerben Gyergyószentmiklóson, a Salamon Ernő Gimnáziumban kezdtem, akkor, amikor csak román tagozatok léteztek. Két év múlva nyílt lehetőség, arra, hogy Gyulafehérváron folytathassam a középiskolát, tanulhassak magyar történelmet, világtörténelmet, magyar irodalmat, világirodalmat. Akkor ez volt az az iskola, ahol ezeket megkaphattam. Vallásos, keresztény családból származom, és teljesen rendjén volt, hogy egy ilyen iskolába járjak. Később is ugyanez motivált engem, így kerültem ki Pécsre, illetve a budapesti Pázmány Péter Hittudományi Főiskolára. Igyekeztem mindig a hozzám közel álló, tehát a magyarsággal, nemzetudattal kapcsolatos tanulmányokkal, tudományokkal foglalkozni. Ezért hallgattam több félévet a néprajz tanszéken is. Fel sem merült, hogy az egyetem után is ott maradjak. Én haza akartam jönni, hála Istennek székely feleséget találtam magamnak, itthon akartam családot alapítani, itthon akartam dolgozni, és ezt akarom mai napig is.

- *Művelődésszervezőként, tánccsoport-vezetőként láthatóan ezeket a felsorolt értékeket ülteti gyakorlatba...*

- A népi kultúrával, hagyományokkal, a táncvilággal itthon nem nagyon találkoztam a régi rendszerben. Pécsen bekeveredtem egy táncházba, akkor csodálkoztam rá, hogy ebben a közegben mi történik, mi van. Addig lakodalmak, itthoni bálók szintjén ismertem a néptáncot, de ez meg sem közelítette az eredeti magyar néptáncot. Elsőre a lelkemhez teljesen közelinek éreztem a táncvilágot. Folyamatosan fejlesztettem magam a néptánc terén, éjjel-nappal táncoltam, bekerülhettem a Mecsek Néptáncgyűttesbe is. A néptáncszeretet és a tudás is innen van. Amikor hazajöttem, 97-ben, egy rossz állapotban levő kultúrházban és egy elég kezdő szinten lévő ifjúsági tánccsoportot találtam Szárhegyen. Akkor fogalmazódott meg bennem, hogy a fiatalokkal dolgozni kell, és 98-ban Cika Néptánccsoportként meg is jelentünk a színpadon.

Amikor hazajöttem a helyi iskolánál helyettesítő tanárként dolgoztam, magyart és nemzetiségi történelmet tanítottam. Ezzel párhuzamosan önkéntesként a művelődési házban néptánccsoportot, illetve színjátszó kört vezettem. Rá egy évre a Szárhegyi Művészeti Központ adminisztrátora lettem, és egyszer csak azon vettem észre magam, hogy három munkahelyen dolgozom. Ez az állapot 2000-ig tartott, s nem tagadom, elég fárasztó volt. Akkor adódott a lehetőség az önkormányzatnál, hogy létrehoznak egy kulturális referensi állást, és ajánlatot kaptam, ha van kedvem, akkor csináljam. Azóta ebben a tisztségben dolgozom.

Számos egyéb mellett az én feladatomban a civil szervezetekkel való kapcsolattartás is. Szárhegyen igyekeztünk úgy kialakítani a művelődési életet, hogy minden egyes szegmensét egy-egy civilszervezet vállalja fel. Az én feladatomban, hogy ezek összehangoltan működjenek. Ha egy civil szervezet bármiféle eseményt szervez, az én feladatomban ennek koordinálása, az esemény levezetése. Ugyanez történik a helyi sporteseményeken

- *Nem csak Szárhegyen tevékenykedik...*

-A Cika Néptánccsoporttal belevágtunk abba, hogy felélesszük a Gyergyó-medencei táncmozgalmat, bevonva minden települést. Megtanultuk a csomafalvi ceppelket, eljártunk Ditróba, Maroshévízre, Gyergyószentmiklóson a Hóvirág együttesrel partnerségben rengeteg táncot vezettünk le, Gyergyószék szinten. Olyan falvakban is, ahol a 90-es évek vége felé nem tudták még, hogy mi az a tánc. Sikeresen. Nem állítom, hogy csak nekünk köszönhető, de beindult a táncmozgalom, amiben nagy szerepe volt a Cikanak. Oktatom is a táncot. Újfalu, Remetén, esetenként Ditróban és a maroshévízi magyar iskolában is. Mindemellett megtisztelő kötelezettséget ró rám az is, hogy tagja vagyok a Szent György Lovagrendnek. A Károly Róbert király által alapított Visegrádi Központú Kárpát-medencei lovagrend felfigyelt itteni kultúra-szervező tevékenységemre. A szatmárnémeti székesegyházban avattak lovaggá 2011. júliusában.

- *Ennyi feladat mellett, hogy tudja ellátni a családapai szerepet?*

- Hála a Jó Istennek három gyermekünk lehetett. Két lányom és egy fiam van. A nagylányunk, Tünde hetedikes, 14. éves, a kislányunk, Réka első osztályos, 8. éves, Botond fiunk pedig hatodik

éves. A feleségem, Hajnalka Sepsiszentgyörgyről költözött velem Szárhegyre. Tény, sokkal kevesebb időm jut a családomra, mint szeretném, de ezt helyettesíti a hétvégi, vagy néhány órás szabadidős együttlét, a szeretet, amit én a családomtól tanultam. Én is háromgyerekes családból származom, édesanyámnak a család iránti szeretete, a nevelőapám odafigyelése, gondoskodása rám ragadt. A feleségemmel egymást kiegészítjük. Ő is sokrétű képességgel bír, neki zongoraórái, nekem táncóráim szoktak lenni, ő kórusban énekel... mindezt felváltva, mert a gyerekek nem maradhatnak felügyelet nélkül.

- Mindemellett RMDSZ tisztségviselő volt, most pedig úgy döntött, megméretteti magát a helyhatósági választásokon megyei tanácsi képviselő-jelöltként, az EMNP színeiben...

- A politika számomra eszköz. A diplomám árnyékában, a plébánián nőttek fel, keresztény szellemben és elég komoly családi szigorban. Az RMDSZ-ben való politizálásom is úgy kezdődött, hogy úgy gondoltam, ha a kultúrával, a gyerekekkel, egyáltalán a magyarságtudat erősítésével foglalkozom, akkor ezt az úgymond politizálást eszközként nagyon jól lehetne használni. Időközben a helyi szervezet elnökévé választottak. Az RMDSZ-en belül mindig a jobboldalt képviseltem, és nagyon dühös voltam, amikor alakult egy másik civil szervezet vagy tömörülés, és kikiáltották magukat jobboldalinak, az RMDSZ-t baloldalinak. Rosszul esett, mert én amellett, hogy a szövetségben tevékenykedtem, tényleg jobb érzelmű embernek vallom magam, s számomra ez nagyon fontos. E miatt voltak incidenseim a szövetségben belül, és ez addig fokozódott, hogy nyilvánosan is kijelentettem, hogy nem óhajtom tovább csinálni. Ez a tavalyi év végén, idén év elején történt. Akkor próbáltam én is már felnőtt, tapasztalt fejjel más lehetőségeket is megvillantani Szárhegyen, ami a faluvezetést illeti, és úgy vettem észre, hogy ilyen szempontból nem vagyok kívánatos az RMDSZ részére. Akkor nyíltan kijelentettem, hogy nem vagyok hajlandó tovább folytatni. Lényegében ezért vonultam vissza és nem azért, mert az Erdélyi Magyar Néppárt tagja, vagy politikusa akartam lenni. Miután nyilvánosan kivonultam az RMDSZ-ből, az EMNP megkeresett azzal, hogy szükségük lenne a munkámra. Gondolkodási időt kértem, áttanulmányoztam a párt alapszabályzatát, amiből kitént számomra, hogy az RMDSZ-nél is ezeket az értékeket kerestem. Ha az EMNP-ben ezek az értékek megmaradnak - márpedig remélem, hogy megmaradnak - akkor biztosan sokáig leszek tagja.